

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Laymann è Societate I: Theologiae Moralis
Compendiv[m] absolutissimum et in quinq[ue] libros
partitum**

Laymann, Paul

Moguntiae

5. de Neceßitate huius Sacramenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40716

De necessitate & obligatione huius sacramenti suscipiendi.

1. **S**umptio S. Eucharistiae proprie loquendo non est necessaria hominibus necessitate medii ad salutem, quia tantum haec duo Baptismus & Pœnitentia instituta sunt tanquam media per se iustificationis: Baptismus ad remissionem peccatorum originalis. Pœnitentia autem pro lapsis. At Eucharistia nec instituta est ad remissionem Originalis, nam alioquin etiam paruulis danda, quod reprobat Concil. Trident. neque ad remissionem mortalis peccati. Nam alioquin, qui mortaliter peccasset, post sumptum viaticum deberet denuò Eucharistiam sumere si posset, quod tamen D. D. communiter negant. Imò nec licitum est, eodem die iterum sumere, nisi infirmus, qui post sumptum viaticum mortaliter peccauit, mox se moriturum existimet, sed sufficiente ei est atque necessarium sacramentum Pœnitentiae re vel voto sumptum, qua de re Suarez disp. 40. s. 1.
2. **S**umptio S. Eucharistiae fidelibus adultis necessaria est, necessitate præcepti diuini, non tantum in mortis articulo, sed sæpius in vita: Hæc assertio habet tres partes. Prior probatur ex verbis Christi Iohannis 6. *Nisi manducaueritis carnem filii hominis, non habetis vitam in vobis.* Secunda pars probatur ex perpetua praxi Ecclesiae, magna diligentia cauentis, ne infirmi sine viatico decedant. Unde Parochis mandatum, & mos in Ecclesia semper vergit, pro morituris in sacrario S. Eucharistiam asseruari debere. Tertia pars assertionis: Quod fideles in

vita

ita saepe ex Christi præcepto Iohannis 6. obligentur communicare; probatur, quia hoc sacramentum institutum est per modum spiritualis cibi & potus nutrientis animam, qua analogia significare videtur sine cœlesti hoc cibo vitam hominis spirituales diu consistere non posse iuxta Iohannis 6.

Nisi manducaueritis carnem Filii hominis.

Frequentius accidit, vt S. Eucharistia ad infirmos deferenda sit, quam extrema Vnctio, quia non tantum mortis periculum expectandum est ad communicandum infirmum, quantum ad vngendum.

NB. Solum in probabili periculo mortis Eucharistia non ieiunis porrigenda.

Si homo paucis v. c. octo diebus, antè, quàm in mortis periculum incidit, communicârat, non tenetur iterum communicare (secus si longiore tempore.) Nam præceptum de Eucharistia ante mortem sumenda. secundum substantiam impleuit. Imò Sa. Caieran. Armilla negant, eum mortaliter peccare, quia cum Paschate communicauit superuenienti mortis periculo S. Communionem intermittit per negligentiam, tamen sine contemptu.

Ecclesia non permittit, vt aliquis intra eundem 5 diem bis communicetur.

Parochi aduigilare debent, an aliqui in mortis periculo constituti sint, vt mature & de die S. Viaticum illis adferant; si necesse tamen, etiam nocte.

Frequens S. Eucharistiæ sumptio commendabilis est, iuxta morem Ecclesiæ primitiuæ quotidie potest institui, Actor. 2. Laicis tamen propter distractiones & impedimenta huius vitæ octauo quoque die permittitur, idque iudicio confessarii.

Ecclesiæ præcepto fideles obligantur ad Eucharistiam

R R R 5 ristiam

rīstīam in Paschate sumendam, videlicet à Dominica Palmatum, vsq; Dom. in Albis, idq; communi iure; alioquin per consuetudinem extensum est hoc tempus, vt totam Quadragesimam complectatur, vti Mediolani. Monachii autem quatuordecim dies ante & quatuordecim dies post Pascha obseruant. Quod si quis paschali tempore non communicet, debet postea cum primum commodè potest communicare. Cum enim vnum principaliter præcipitur, alterum secundariò, etsi quod secundarium est negligatur, aut seruari non possit, debet tamen impleri quod principale est, vt si quis obligatur tributum soluere in die S. Georgii, si tunc non soluat, postea cum primum potest soluere cogitur: Sic autem Ecclesiæ quoque principalis intentio est, obligandi fideles, singulis annis saltem ad S. Eucharistiam sumendam, secundariò autem determinat tempus paschale veluti maximè conueniens, & memoriam tum passionis, tum sacramenti huius institutionis.

- 9 Qui præuidet, se in Paschate à S. Communionē impeditum iri, non tenetur tempus præscriptum præuenire, modò intra eum annum semel communicarit, Ratio, quia nemo obligatur ad anticipandum opus præceptum nisi tali anticipatione satis fiat præcepto Ecclesiæ de communionē paschali, quod eo signo colligitur, quia si postea impedimentum ponamus præter opinionem tolli, adhuc obligatus erit ad paschalem communionem.
- 10 Pœnæ Canonice iis decretæ, qui annuam confessionem seu communionem paschalem intermittunt, non sunt sententiæ latæ, sed ferendæ ab ordinario loci, vnde parochi propter defectum iurisdictionis

tionis in foro externo non facile eam pœnam inferre debent, nisi ex commissione ordinarii.

Nullum Christi præceptum extat de sacra communione ab aliis, qui non sacrificant sub vtraq; specie sumendi: Ratio, quia quæ ad accidentales modos seu ritus sacramentorum pertinent, ea Christus non præcepit, sed Ecclesiæ disponenda reliquit: At verò Communio sub vna aut vtraq; specie ad accidentalem modum sumptionis Eucharistiæ pertinet, quippe realiter toto Christo sub qualibet specie contento. Ergo de ea Christus nihil præcepit, sed Ecclesiæ reliquit secundum temporum & locorum circumstantias determinandum. Vnde illud Iohannis de vna specie: *Caro mea verè est cibus*, & 1. Cor. 10. *Vnus panis & vnum corpus multi sumus, qui de vno pane participamus*. Et Iohan. 6. *Qui manducat me, viuet propter me*: manducando enim Eucharistiam seu speciem panis, Filius Dei in nobis manet, & nos in ipso. Idq; expliat Concil. Trident. sess. 13. c. 3. vbi ait: Licet ex vi verborum consecrationis solum Christi corpus adsit; tamen per concomitantiam seu connexionem adesse sanguinem, animam, & vitam, quandoquidem Christus postquam ex mortuis surrexit, iterum moriturus non est, Rom. 5. Adesse etiam diuinitatem propter admirabilem & indissolubilem verbi diuini cum corpore & anima eius hypostaticam vnionem obiectionum solutiones, vide in Authore.

NB. Sacerdos de oblatis suis, adeoq; de vtraque specie participare debet iuxta præceptum Christi, quo tendant verba. Hoc facite idque ob perfectionem sacrificii

Essentia est spiritualis fructus Eucharistiæ, quatenus sacramentum est in vnica specie consistere potest.

Sacra

- 13 Sacra Communio sub vna panis specie in Veteri etiam Ecclesia vsitata fuit; patet ex Clement. Alex. Tertull. Basilio, Hieronymo.
- 14 In veteri Ecclesia consuetudo erat S. Eucharistiam in Ecclesia à sacerdote acceptam domum ferendi in mundo linteo, & sumendi, qui tamé mos postea sublatus.
- 15 Clericorum Communio olim appellata erat, quæ intra altaris cancellos fiebat, Laicorum verò, quæ extra cancellos. Clerici sub vtraque, Laici sub vna communicabant.
- 16 In veteri Ecclesia indubitatum erat S. Eucharistiam consecratione effici, extra vsum permanere, adorandam & asseruandam esse, vt attestantur Patres Dionys. Areopag. Clemens, Origenes, Basilius, Nazian. Chrysoft.

C A P. VI.

De requisita animi ac corporis dispositione ad susceptionem S. Eucharistia.

- 1 **P**eccata actualia commissa inter communicandum, venialia, licet effectum & Eucharistiam, quæ est gratia sanctificans non impediunt, eò quod non ponant obicem gratiæ sanctificanti; Quandoquidem cum ea consistere possunt; faciunt tamen, vt sacramentum minus reuerenter suscipiatur.
- 2 Ad augmentum gratiæ in suscipiente iusto actualis dispositio non requiritur necessario, nisi vt sacramentum voluntariè suscipiatur, tanquam spiritalis cibus animæ. Nam alioquin sequeretur, quod homo iustus suscipiendo Eucharistiam sine actuali deuotione mortaliter peccaret, & iustitiam amitteret, quia poneret obicem gratiæ sacramenti; conse-